

воя на тия две нещастни момчета като рожден баща.

Обаче като смятал, че братята, прочути също тъй с бурната си, страстна реч, биха могли да убедят и него, като си спечелят по този начин един нов приятел и "закрилник", могъщ само чрез добрината си и славата на своята правдивост, планинецът необикновено се оживил. Той приел чаша вино, която домакинят му предложил и си отишел мълчаливо, с обещанието, че пак ще дойде. Действително той се върнал ала не можал нищо да нареди относно свиждането с двамата С. Бандитите били недоверчиви, а романтичните разговори на господин Антонио ги карали да се смеят. Да се предадат? Може ли един варварски воин, който брани свободата си и пълнокръвната си жажда за живот да се даде в плен на врага?

Все пак предсказанието на господин Антонио се сбъдна. От престъпление на престъпление, от грабеж на грабеж, заедно с бандата си те паднаха в пропастта. Между заблудените, които повлякоха със себе си, за голяма скръб на господин Антонио и семейството му, бе също и младиятмладият, маларичен и занесен ратай Юанику, който без да бе сторил и най-малката вина, само от любов към приключенията, в последно време се бе присъединил към бандата и бе заловен заедно с нея. В замъка на това планинецът често идваше при господин Антонио и стана негов свинар. Дълги години той бе един от най-преданите и привързани хора на господин Антонио. И си призна, че през онази нощ бил дошел да го погуби, ако той не се преклони пред волята на злосторниците.

Добър и справедлив бе господин Антонио и всички го обичаха. Без да иска, без да забележи, той упражняваше благотворно очарование над всички, които го приближаваха. Думите му бяха прости, без украшения, ала звукът на гласа му, който се издигаше от дълбините на една душа, изтъкана цялата от правдивост и благосклонност, звучеше като музика, която изразява неизразимото. Освен това, той имаше известна култура,